

NAPSÁNO ŽIVOTEM
a jiné povídky

Alena Wienerová

Alena Wienerová
Napsáno životem a jiné povídky

Alena Wienerová
Napsáno životem
a jiné povídky

Tribun EU
2012

Alena Wienerová

Napsáno životem a jiné povídky

© Alena Wienerová

Obsah

NĚKOLIK SLOV ÚVODEM	7
DIVOKÁ JÍZDA.....	7
RADOST NADE VŠE.....	14
SMOLNÝ DEN	21
NAPSÁNO ŽIVOTEM	27
BYLA TO JEN NÁHODA ?	35
PŘÍBĚH S OTEVŘENÝM KONCEM	40
HEREC KAŽDÝM COULEM.....	48
SŇATEK Z ROZUMU.....	57
TAJEMSTVÍ STARÉHO PRÉVETU.....	67
PECH NA DRUHOU	74
NÁPAD PRO USLZENÉ OČI	81
NEPOUČITELNÝ RECESISTA.....	88
STRACH.....	95
KLAUN JAKO VYŠITEJ	108
NEZKROTNÁ ŽÁRLIVOST.....	118
OPRAVDU VYDAŘENÝ VEČER	132
NENÍ VŠECHNO ZLATO, CO SE TRĚPYTÍ.....	140
MOHL ZA TO TRABANT	151
UTOPENÉ LÁSKY	158
NEZAPOMENUTELNÉ PATNÁCTINY.....	165
POD SVÍCNEM BÝVÁ TMA.....	172

NĚKOLIK SLOV ÚVODEM

Vážení a milí,

dostáváte do rukou knížečku plnou povídek ze života. Příběhů odposlouchaných, částečně prožitých, ale převážně vyčtených z úředních protokolů hříšníků dvacátého a jednadvacátého století. Příběhů prostých lidí, kteří se někteří ojedinele, někteří častěji, ocitli v kon-fliktu se zákonem a stali se účastníky protiprávního jednání v jeho nejnižší formě – přestupku. V této oblasti jsem pracovala většinu svého života.

Ráda bych však podotkla, že jména postav v jednotlivých povídkách jsou smyšlená. Stejně tak i děj vychází tu většími, tu menšími střípky ze skutečnosti a je doplněn vlastní fantazií. Pokud by někteří z vás dospěli po přečtení povídek k závěru, že dočtený příběh byl právě tím jeho příběhem, jde o podobnost čistě náhodnou. Kniha také v žádném případě nemůže být návodem k tomu, jak se protiprávního jednání dopouštět, neboť ve skutečnosti obvykle počínání hlavního hrdiny nekončívá pro něho příznivě. Smyslem tohoto dílka rozhodně není ani soudit konání jednotlivých postav.

Ve svých povídkách jsem sledovala především motivy, které hlavní představitele vedly k porušení zákona, s pohledem někdy až na samé dno lidské duše. Stačí se jen začíst. Když se vám podaří alespoň trochu se ponořit do hloubky vylíčeného děje a občas se nad ním i zamyslet, pak se můj záměr zdařil.

Příjemné čtení přeje

Aw

DIVOKÁ JÍZDA

Pomalou jsem se loudal cestou z práce. Celodenní služby na oddělení první pomoci byly vždycky vyčerpávající. Z receptů, plných léků na právě vrcholící chřipkovou epidemii mi šla dnes již hlava kolem. „Klídek, vana s horkou vodou únavu smyje,“ na to jsem se těšil. Automaticky jsem po otevření dveří domu zamířil do poštovní schránky. Bílá obálka, neznámého odesílatele. Výtah zase, tak jako v poslední době často, nejezdil. Zasunul jsem obálku do kapsy a s námahou vyšplhal šest poschodí. „Sakra doktore“, říká mi mé druhé já, „měl bys s tou obezitou něco dělat. Je ti 30 a za chvíli už ani do svého bytu po schodech nedoležeš, aby ses nezadejchal!“ „Dej mi svátek,“ odbývám své svědomí, „začnu od léta. Budu jezdit na kole, sportovat, uvidíš!“

V podobných úvahách jsem otevřel dveře bytu. Dýchlo na mne ovzduší samoty, naprostého ticha, klidu. Zamířil jsem do koupelny a pustil horkou vodu do vany. Než jsem shodil šaty, byla vana plná. Koupel – to bylo hlavní, co jsem v ten podvečer potřeboval. Po opuštění koupelny jsem zamířil do kuchyně. Otevřel jsem lednici a vyndal od včerejška od maminky uvařený guláš.

Při pomlaskávání nad dobrou večeří, která mi vylepšila náladu, jsem vzpomněl na obálku, uloženou v kapse kabátu. Zvolna jsem dojedl a obálku spolu s lahví dobrého piva jsem si donesl k televizi. „Zase nic nehrajou,“ konstatoval jsem, když jsem se podíval do programu. Pak jsem konečně obálku otevřel.

„**POZVÁNKA NA SETKÁNÍ**“, stálo tam velkými písmeny. Když jsem se začel dál, dozvěděl jsem se, že absolventi mého ročníku medicíny po pěti letech pořádají sraz a zvou na pořádaný mejdan všechny

ze studia. „No, službu nemám, moc se mi to hodí, je to sobota, bude sranda“, konstatoval jsem a datum konání pečlivě zapsal do svého diáře.

Sobota tu byla najednou, tak říkajíc „co by dup“. V podvečer jsem začal přemýšlet, co si vlastně vezmu na sebe. Není to jen výsada žen, jak si všichni myslí. I já jsem ten večer chtěl vypadat co nejlépe. Vždyť kolegové a kolegyně, se kterými jsem promoval, také snad nepřijdou v bílém plášti.. Otevřel jsem svoji skříň. Moc na výběr toho tu nebylo. Šaty, ve kterých jsem maturoval – no ty už vyšly z módy, navíc se nějak „srazily věkem“. Druhé – v těch jsem promoval a párkrát byl v divadle. Další výběr nebyl. Oblékl jsem tedy tmavě modré, z kvalitní a nemačkové látky ušité kvádro. Sako jakž–takž – ale ty kalhoty! Mé druhé já mělo pravdu. Bříško, které jsem za těch pár let díky dobré kuchyni mojí maminky získal, se nějak nechtělo do kalhot vejít. „No, nic se nedá dělat,“ konstatoval jsem s povzdechem. „Budu to muset nějak vydržet.“ Přišel jsem knoflíček u kalhot na samý okraj a s námahou se do kalhot „nasoukal“.

„Když nebudu moc divoce tancovat, a moc jíst, tak to snad nějak přežiju, ale bude to boj,“ usoudil jsem. Ze šuplíku jsem vytáhl nažehlenou bílou košili a ze dveří skříně stáhl světle modrou lesklou kravatu. Když jsem zapnul sako, trochu odstávalo, ale moje bříško, vtěsnané v kalhotách, skoro nebylo ani vidět.

„Dobré to je“, konstatoval jsem, když před odchodem z bytu jsem zhodnotil svoji „figuru“ v zrcadle.

„Ahoj Tondo,“ to byla první slova, která jsem zaslechl po vstupu do sálu.

„Čau Zdeňku,“ odpověděl jsem, viditelně potěšen, že jako prvního potkávám právě svého nejlepšího kamaráda ze studií. Postupně jsem se pozdravil s Janou, Karlou, Honzou a Maruškou. „Jo, Maruška,“ to byla tvoje tajná

a velká láska, co?“ ozývalo se zase moje druhé já. „To byla, ale ani nevím, proč jsem tenkrát nějak ten vztah nerozvíjel...“ odpovídal jsem si.

Tak, jak už to na podobných setkáních bývá, po výborné společné večeři nemohlo chybět dobré víno. Při něm jsem se dozvěděl, že Jana je vdaná, má dvojčata, teď je na mateřské. Karla se stihla za pět let po studiích nejen vdát, ale také rozvést. Děti ji zatím minuly. Honza – pracuje v Praze na popáleninové klinice a zatím neměl na rodinu čas. Zdeněk, můj nejlepší kamarád – skončil podobně jako já. Lékař na jednom zdravotním obvodu – „Ferda Mravenec – práce všeho druhu“, jak to vtipně nazval. „Manželka právnička a dvouletý kluk jako buk,“ chlubil se Zdeněk fotografií. A Maruška? Ta zůstala věrná své studijní lásce – ortopedii. Svě pacienty léčila na poliklinice. Zatím byla svobodná. A zase se ozvalo mé druhé já. „Je svobodná, dělej něco, snaž se, třeba se jí ještě líbíš, zkus to!“

Své druhé já jsem tak trochu poslechl. Spolu se Zdeňkem jsem pozval Marušku k našemu stolu. Pití přibývalo a já už po dvou litrech vypitého vína měl chuť i tancovat. V sále hrál taneční orchestr univerzální repertoár. Krásnému ploužáku nebylo možné odolat. „Smím prosit?“ povstal jsem od stolu a uklonil se zlehka před Maruškou. I když jsem nikdy žádným profesionálním tanečníkem nebyl, snad vlivem celkové atmosféry i vypitého vína jsem skutečně měl pocit, že tančím. Marušce jsem sice občas šlápl na nohu, ale prominula mi to. Ke stolu jsme se vrátili rozesmátí, upocení, žízňiví. Další láhev vína na sebe nedala dlouho čekat. To už jsem si z mého tanečního umění vůbec nic nedělal. „Nedáme si nějaký živější kousek?“ zeptala se Maruška. Výborně se bavila, v tanci střídala mě a Zdeňka.

„Proč ne,“ opáčil jsem.

„Mě už je to jedno, ale musíš mi prominout. Moc tu divočinu neovládám.“ To jsem opakoval, když jsme společně odcházeli na parket, kde na obrátkách nabíral rokenrol.

„Tak Toníčku, rytmus, rytmus!“ provokovala mne Maruška, když se začala přede mnou vlnit a poskakovat do rytmu hraného tance. Zkusil jsem to podle ní. A světe – div se – šlo to. Přece se nenechám před Maruškou zahanbit, zauvažoval jsem a trochu přidal na razanci svých pohybů. A pak se to stalo...

Uslyšel jsem podivný zvuk. V první chvíli jsem přemýšlel, zda jsem k obědu nejedl čočku a toto nebyl následek. Ale nebyl... Teprve po chvíli jsem si uvědomil, že moje kalhoty, v kterých jsem byl nasoukaný, asi nevydržely. Bohužel – byla to pravda. Kalhoty praskly po celé délce ve své zadní části, odkud vyčnívaly moje šedé slipy a lem bílé košile... Co teď? Sako už dávno viselo na židli u stolu, stejně by bylo celé propocené. Proboha! Maruška naproti mně ještě nic nezpozorovala, ale to nemohlo dlouho trvat. Rokenrol mi začal být fuk.

„Pojď, musíme nepozorovaně ke stolu,“ pošeptal jsem Marušce a natočil se k ní bokem. Pochopila a zachovala chladnou hlavu. Vzala mne kolem pasu a její široké rukávy jasně červených šatů zakryly to nejpodstatnější. Pomalu jsme došli ke stolu a já si sedl.

„Tak a máme pro dnešek dotancováno,“ konstatoval jsem, když se ke stolu vrátil i Zdeněk. „No, ale dopito nemáme,“ usoudili oba moji společníci. A musím říci, že od té doby to byla skutečně „divoká jízda“. Červené víno vystřídal tvrdý alkohol, na závěr podpořený několika lahvemi šampusu.

Kolem čtvrté ráno jsme začali uvažovat, jak se dostaneme domů. Musím přiznat, že já jsem chodil velice špatně.

Po sále mne vždy doprovázela Maruška, když jsem svým sakem a jejím rukávem chránil svůj handicap, abych neměl ostudu u ostatních kolegů. Věděl jsem, že pěšky domů asi nedojdu a Zdeňkovi jsem to také otevřeně přiznal.

„No počkej, nějak to zařídím,“ vysoukal ze sebe (také se značnou námahou). V předsáli, naproti šatnám, kde jsme díky krásnému jarnímu počasí, neměli žádné věci, stál opřený velký červený rudlík.

„Tondo, Maruš, pojdte sem,“ zavolal Zdeněk, když jsme zaplatili vzniklou útratu a rozhodli se definitivně jít domů.

„Podívej, co jsem objevil, zvládneme to, co říkáš?“ Nejdřív jsem na Zdeňka hleděl nechápavě. Ale potom, když mi vysvětlil, že na rudlík si sednu a on mne s Maruškou doveze až domů, jsem souhlasil. Na protest jsem se nezmohl. Můj totálně opilý mozek nebyl schopen rozumného uvažování.

Rudlík sice nebyl žádným pohodlným povozem, ale mě to vyhovovalo. Zdeněk s Maruškou tlačili a já seděl. Nohy natažené před sebou, abych nebrzdil. Na moje prasklé kalhoty vidět nebylo. To byl také hlavní důvod našeho počínání. Cesta domů vedla městem po hlavní silnici. Smích Marušky a náš křik se rozléhal daleko široko. Chodník a občas i silnice nám nestačila, jak kamarádi se mnou „šněrovali“.

„Karle, vidíš to co já?“ obrátil se policista v zaparkovaném autě na svého kolegu. Ten nevěřičně zakroutil hlavou. Oba vystoupili ze svého auta a zamířili k nám.

„Tak pánové a dámo,“ copak to tady děláme? Občanské průkazy prosím,“ ozval se policista. Když nás zkontrolovali, začalo vyptávání.

„Kdepak jsme vzali ten rudlík, teď v pět ráno? Kampak s ním jedeme? Prodat do sběrný?“ Otázka stíhala otázku a mě se jen těžko odpovídalo. Alkohol mne snad zbavil i veškerého srozumitelného vyjadřování. Teprve, když se do vysvětlování zapojil Zdeněk i Maruška, policisté měli jasno. Málokdy jsem viděl se „muže zákona“ tak smát, jako tohoto rána.

„Tak přátelé, dojeďte domů v pohodě a během dopoledne se přijdu osobně přesvědčit do restaurace, kde jste byli, zda jste tam rudlík vrátili“, se smíchem se s námi rozcházel policista Karel. „Jinak vás všechny oznámím pro krádež, to si pište, páni doktoři“, ujišťoval nás cestou do vozidla.

Do paneláku už jsme dojeli bez problémů. Výtah kupodivu jezdil, takže jsem nemusel ani schody šlapat. Po pravdě řečeno, byl jsem tehdy moc rád. Když jsem se dopoledne vyspal, šklebil se na mě v předsíni červený rudlík. Chvilí mi dalo práci, než jsem si uvědomil, co tam ta věc vlastně dělá. V hlavě mi zvonili kováříčkové a události poslední noci se mi vybavovaly jen pomalu. Teprve, když z kuchyně vyšel Zdeněk a z obýváku Maruška, rozsvítilo se mi.

Tedy – to byla ale „divoká jízda“, konstatovali jsme všichni se smíchem. Společně jsme stejnou cestou rudlík odvezli do restaurace, odkud jsme si ho předtím bez souhlasu personálu „vypůjčili“. Tentokrát už na rudlíku nikdo neseděl. Personál restaurace vše přijal s porozuměním a výbuchem smíchu. „Po pravdě řečeno, ani jsme ztrátu rudlíku nezaregistrovali,“ dozvěděl jsem se.

Jeden pozitivní výsledek však tato divoká jízda nepochybně měla. Od té doby jsem už nebyl v bytě sám a měl na koho čekat a na koho se těšit. Maruška kromě

své lásky – ortopedie, uměla i velmi dobře opravovat malé kalhoty. Ještě dlouho jsme se příhodě, která přispěla k našemu krásnému vztahu, upřímně smáli.

RADOST NADE VŠE

Naše manželství bylo opravdu šťastné. S Janou jsem se seznámil na hasičském bále, kam jsem zašel vlastně jen náhodou. Byla to láska na první pohled. Protancovali jsme spolu celý večer. Oběma nám připadalo, že se známe odjakživa. Za necelý rok následovala svatba.

Od té doby se nám podařilo získat nový byt, koupit si zánovní auto, vybavit domácnost všemi potřebnými a práci usnadňujícími pomocníky. Podle svých představ jsme si zařídili obývací i dětský pokoj. Jen jedině jsme stále nemohli docílit. Dětský pokoj zůstával neobsazený a naše společné úsilí to nějak změnit se pořád mijelo účinkem...

Spolu jsme absolvovali nejrůznější možná odborná vyšetření.

„Všechno je v pořádku,“ slyšeli jsme pokaždé z úst lékařů.

„Chce to jen trpělivost. Určitě se vám zadaří, až to nejméně budete čekat, uvidíte“, utěšovali nás. „Možná, že vaši ženě prospějí lázně. Klid, žádné stresy a procházky jarní přírodou dělají divy.“

Dali jsme na rady odborníků. Pobyt v proslulých Františkových Lázních jsme si zaplatili jako společnou dovolenou. Počasí nám opravdu přálo. Bylo krásné, teplé jaro, vykvétaly první sněženky a stromy se zvolna probouzely ze zimního spánku. Den ode dne více se zahalovaly krásně zeleným mladým listím. Dopoledne jsme s Janou absolvovali předepsané procedury. Koupele a masáže byly velmi příjemné. Odpoledne jsme věnovali procházkám v přírodě a prohlídce památek v okolí. Večer na perfektně vybaveném dvoulůžkovém lázeňském

pokoji jsme vychutnávali pro nás oba opravdu nádhernou dovolenou. Uvědomovali jsme si, jak moc jsme jeden na druhém závislí. Na hloubce naší vzájemné lásky ani za tři roky od svatby se vůbec nic nezměnilo.

„Co myslíš, Pé'to, vyjde to tentokrát?! To byla otázka, která Janino nitro nedokázala opustit. „Miláčku, nepřemýšlej o tom, víš, že takto to být nemá,“ snažil jsme se Janino soustředění zaměřit úplně jiným směrem. Vcelku se mi to i dařilo. Za tři týdny léčení a naprostého oddávání se jen sami sobě jsme si připadali jako právě objevení milenci.

Návrat domů nás uvrhl do tvrdé reality. Mě v práci čekala hromada dopisů, na které bylo třeba reagovat. Jako jednatel firmy jsem to rozhodně neměl snadné. Jana se zase ponořila mezi nádherné exempláře růžového porcelánu, který v malém soukromém krámku s menšími či většími úspěchy prodávala.

Jednoho květnového odpoledne jsem se tak jako obvykle vrátil z práce domů. Jana seděla v kuchyni, před sebou ták krásně nazdobených obložených chlebičků. Na stole v obýváku svátečný ubrus, svícen s dvěma červenými svíčkami. Ten jsme používali vždycky, když se dělo něco zcela mimořádného.

„Proboha, nezapomněl jsem snad na něco? Nemá Jana svátek či narozeniny? Nemáme výročí svatby?“

To vše mi během pár okamžiků prolétlo hlavou. Teprve, když jsem se ujistil, že nic z toho nepřichází v úvahu, odvážil jsem se zeptat.

„Jani, děje se něco?“ Jana se na mě otočila a já zaznamenal v jejích očích jakýsi zvláštní zářivý plamínek.

„No, to bych řekla, zlatíčko, že se děje!“ Následovala dlouhá odmlka.

„Tak mě už nenapínej, na žádné naše výročí jsem nezapomněl. Dozvíím se, co se děje, nebo ne?“ zahartusil jsem. Janina tvář se roztáhla do širokého úsměvu.

„Víš, ty naše návštěvy u Frantíka, kterého jsme si v lázních tolikrát celého pohladili, nám přinesly odměnu. Za nějaký čas tu prostě nebudeme jenom dva...“

V první chvíli jsem nevěděl, co říci. Zachvátil mě dříve nepoznaný pocit absolutního štěstí.

„Drahoušku, je to pravda?“ objal jsem svoji ženu a políbil ji na ústa. Když mě ujistila, že její těhotenství potvrdil lékař, začal jsem tomu opravdu věřit. Náš život se od té doby podstatně změnil. Na radu lékaře Jana zůstala doma. Nepustil jsem ji k žádné práci a hýčkal jsem si ji tak, jak jsem to jen uměl...

Byl pátek, konec června, když jsem zase, tak jako jindy, kolem čtvrté odpoledne, otevřel dveře našeho bytu.

„Ahoj sluníčko,“ zahalekal jsem.

„Už jsem doma, kdepak jsi?“ Jana ale neodpovídala. Snad spí, napadlo mě a opatrně jsem otevřel dveře do ložnice. Jana tam ležela na břiše, obličej zabořený do polštáře a hlasitě vzlykala.

„Janinko, prosím tě, co se stalo?“ Přisedl jsem si k ní na pelest a hladil ji po hlavě. Rozplakala se ještě víc.

„Víš, byla jsem dnes na kontrole a doktor mi řekl, že by to naše dítě nemuselo být zdravé. Prý mají podezření na nějaký syndrom, co ovlivňuje mentalitu dítěte.“ Znovu se její ramena otrásala pláčem.

„Dalí mi na vybranou. Buď mentálně postižené dítě, nebo potrat!“ Zabořila hlavu do polštáře a ramena se otrásala pláčem.

„Musela jsem ještě na nějaké speciální vyšetření,“ pokračovala po chvíli. Do týdne se dozvíím, jestli je to jisté. Petře, co budeme dělat?“ Ten beznadějný výraz

v jejích očích budu dlouho vidět před sebou. Ale můj věčný optimismus opět nechal o sobě slyšet.

„Lásko moje, tak ono to ještě není jisté? Třeba to bude úplně jinak a všechno bude OK, nezoufej!“ Objal jsem ji kolem ramen a dlouho trvalo, než se podařilo ji uklidnit a na chvíli zastavit průtok jejích slz.

„Myslela jsem, že ani domů nedojdu, tak mi bylo zle...“ přerývaně mi líčila Jana. Byl jsem rád, že bydlíme naproti nemocnici a cestu domů proto Jana neměla dlouhou. Dělal jsem sice hrdinu, ale i mě ta zpráva hluboce zasáhla. Jen jsem to nemohl na sobě nechat znát.

Týden čekání byl pro nás oba životní zkouškou. Jeden před druhým jsme se snažili překypovat dobrou náladou a optimismem, ale jen do doby, než každý z nás zůstal sám...

Nastala kýžená středa. Jana ráno otevřela oči a okamžitě je zaplavil příval slz.

„Já dnes nikam nemůžu jít, třesou se mi nohy, celou noc jsem nespala“, stěžovala si.

„Víš co?“ konejšil jsem ji.

„Co když do té nemocnice půjdu já?“

„A ty bys chtěl?“ zeptala se Jana potichu a v usazených očích visel veliký otazník.

„Zlato moje, nechtěl, ale půjdu“, odpověděl jsem. „Ty budeš hezky doma čekat, nakonec z okna obýváku mě uvidíš, ne? Neboj se, všechno dobře dopadne,“ snažil jsem se jí nalít trochu optimismu do žil.

V předsíni jsem nazul boty, navlékl lehkou mikinu a zabouchl za sebou dveře. Cesta do nemocnice i mě připadala nekonečně dlouhá. V čekárně gynekologického oddělení jsem byl kupodivu sám. Po chvíli se otevřely dveře a hlas sestřičky se rozléhal po téměř prázdné

místnosti. „Paní Vránová zde ještě není?“ Okamžitě jsem zareagoval a vysvětlil situaci.

„Dobře pane Vrána, pojdte tedy dál,“ pozvala mne mladá žena do ordinace. U stolu seděl starší lékař, před sebou několik listin. Zvedl oči a prohlédl si mě zkoumavým pohledem. Asi jsem vypadal dost vyplašeně.

„Že se bojíte vaše žena, to celkem chápu, ale co vy, vy se taky bojíte?“ zavrčel a znovu se zahleděl beze slova do papírů před sebou.

„Sakra doktore, tak už mě nemuč a řekni to, ať už je to jakékoliv“, pomyslel jsem si a nahlas jsem přitom vysvětloval, že ženě nebylo dobře a zůstala raději doma.

„Hm...“ pronesl zamyšleně lékař. Na první pohled u mě nevyvolal přílišné sympatie. Nasadil si brýle, postavil se u stolu. V té chvíli jsem začal mít pocit, že snad každou chvilku zkolabuji a on bude mít konečně také co dělat.

„Posadte se, pane Vrána, ať se mi tady nesložíte,“ dobrácky pronesl ten v bílém plášti, jako by četl moje myšlenky. Ztěžka jsem dopadl na židli.

„Vyřídíte té vaší polovičce, že podezření na Downův syndrom se nepotvrdilo. Všechno je v nejlepší pořádku.“ Odmlčel se. Po prvním přívalu neuvěřitelné euforie jsem začal očekávat nějaké ale...

„Ale,“ pokračoval gynekolog (a mě už zatrnulo), „potvrdilo se něco jiného.“

„A co?“ troufl jsem si nesměle se zeptat.

„No co“ (nevrlý hlas mi v tu chvíli hrozně lezl na nervy), „nevím, zda z toho budete mít radost nebo starost. Podle mě asi obojí. Vaše žena čeká dvojčata!“

Bylo to, jako když vedle mě uhodí hrom. „Dvoj... dvojčata?“ zakoktal jsem se a požádal o sklenici vody. Teprve po dalším zopakování této zprávy jsem připustil, že to asi bude pravda. S nálezem v kapse (jinak by mi to